

Maandag 26 oktober

Na precies 24 uur gereisd te hebben komen we aan in Gintota bij het huis van Ruzain. Het voelt als thuis komen, alle mensen in de straat begroeten ons. Binnen ligt alles klaar op onze bekende kamertjes en alle kleren (ik heb in inmiddels een eigen kast waar ik veel kleren in achterlaat) liggen netjes gewassen voor me klaar. Langzamerhand wordt het bekend dat we gearriveerd zijn want het is een komen en gaan van vrienden en bekenden die ons de afgelopen jaren hebben geholpen. Iedereen vertelt ons dat ze zo "happy" zijn dat we alsnog zijn gekomen dit jaar. Alle foto's van Roos worden vakkundig in beslag genomen en ze willen allemaal weten hoe het met haar en Suus is. Ook wordt stil gestaan bij de reden waarom de vorige reis geannuleerd is en men zegt behoorlijk meegeleefd te hebben met Susan en haar vader afgelopen zomer tijdens het overlijden van Suus moeder. Dat hebben we inderdaad ook gemerkt door alle smsjes. Na bijgepraat te hebben ligt pa al in een stoel te knikkebollen dus we besluiten even naar bed te gaan want Ruzain wil vandaag nog een en ander afhandelen. Tja rustig aan dit keer was de afspraak.....

Na heerlijk 3 uur geslapen te hebben gaan we op pad naar het rivieren gebied daar waar de familie woont met de baby en jonge kinderen in hun krotje van modder. Deze familie staat ook op onze site met een filmpje onder de naam arme familie (<http://www.paenzoonhelpen.nl/filmpjes/arm-gezin/>). Het huisje is gedeeltelijk al weggespoeld door regen en staat echt op instorten. Dit gezin wilde ik hoe dan ook helpen omdat het echt mensonterend is om met de regentijd voor de boeg niets te doen voor deze familie. Alle bouwlieden die afgelopen jaren voor ons gewerkt hebben worden opgetrommeld om een begroting te maken voor een nieuw, stenen huisje. Iedereen gaat druk meten, rekenen en praten en morgen krijgen we een begroting van de kosten. Het gezinnetje staat er zielig bij, een vader die werkelijk tot op het bot mager is en 3 kindertjes die mager en ongezond met vieze vodden op de grond zitten van het modderhuis. We beloven morgen terug te komen.

Inmiddels is het al rond vijven en we besluiten aan het Riverhouse bij Ruzain zijn zwager thee te gaan drinken. Hier komen de verhalen redelijk los van alle vrienden en bekenden: Zoals elk land momenteel, wereldwijd, is ook Sri Lanka in diepe maar dan ook diepe recessie. Gelukkig is de oorlog echt totaal verdwenen uit het land maar de wederopbouw van de noordelijke gebieden krijgt momenteel voorrang. De inflatie van het land is enorm en levensmiddelen zijn enorm in prijs gestegen. Werkeloosheid is op zijn hoogtepunt en veel vrienden zitten zonder werk. In een land als Sri Lanka bestaat geen ontslagrecht of ww. Heeft je baas tijdelijk iets minder werk dan wordt je linea recta op straat gezet en moet je maar zien te overleven. In een tijd van grote inflatie niet echt makkelijk om dagelijks dan te zorgen voor een fles melk voor je baby of een bord rijst voor vrouw en kind. Enkelen vrienden binnen onze vriendenclub hebben gelukkig nog werk en deze groep is zo hecht dat ze elkaar helpen te overleven en er gezamenlijk eten wordt ingekocht en iedereen die het nodig heeft eet mee. De jongens blijven positief en zijn volop bezig met vooruit plannen om tijdig te kunnen reageren wanneer er weer lichtelijk herstel is van de economie. Ze geloven in hun land en zeker ook op herstel. Thuis gekomen gaan we eten en buiten een kop koffie drinken. Sommigen hebben dit nog nooit gezien en weten niet wat ze meemaken. Ik heb uit Nederland een klein, goedkoop koffiezetapparaatje meegenomen en ze snappen er niks van dat er zwart

water uit het apparaat komt en dat het ook nog eens zo lekker ruikt....We hebben een heerlijke avond en er wordt veel gepraat. Veel projecten worden besproken die we eventueel kunnen oppakken voor volgend jaar. Veel te laat, het is inmiddels half 1, gaan we echt dodelijk vermoeid naar bed.

Dinsdag 27 oktober

Zeker voor mijn doen redelijk geslapen. Alles spookt door je hoofd en moet weer een plekje krijgen. Ik had me voor genomen om 's morgens heerlijk onderuit gezakt een boek te lezen maar besluit toch te gaan schrijven om alles te lozen en gestructureerd een plekje te geven in mn bolle harses. Het is rond half 6 en Ruzain komt gezellig even bij me zitten in ons "kantoortje". Ruzain is een echte survivor. Ook hij is enorm getroffen door de recessie en heeft weinig handel en werk op het moment. Maar op de een of andere manier weet hij altijd alles positief te zien en werkt hij zich echt het apelazerus om toch maar te proberen wat centjes te verdienen. Onlangs heeft hij zichzelf weer en laten inhuren om 4 weken als een soort gastarbeider in Maleisie te werken om een gedeelte te kunnen betalen van zijn ziekenhuisrekening. Zijn vrouw is 6 weken geleden bevallen van een schitterende dochter maar tijdens de bevalling waren er wat complicaties zodat zij in het ziekenhuis moest bevallen. Een klein gedeelte wordt door de overheid vergoed en de rest is voor eigen rekening. Twee weken na de geboorte van hun dochter is hij vertrokken naar Maleisie waar hij in vier weken \$100 verdiend heeft om een gedeelte van zijn schuld te betalen. Uiteraard zegt hij me niet wat zijn restschuld is want ruzain wil alles altijd zelf op lossen. Na het ontbijt hebben we een gesprek met Dokter Sayaan. Deze man hebben we in het verleden veel geholpen met het onderhouden van zijn kliniek voor de allerarmsten. In zijn vrije tijd is deze kliniek open en houdt hij hier gratis consult en de patienten krijgen gratis medicijnen. De man verdient voor Sri Lankaanse begrippen veel geld dus hij betaalt ook alles uit eigen zak en met hulp van giften. Personeel, medicijnen, schoonmaakkosten en onderhoud aan de kliniek worden zelf door hem gefinancierd. De man heeft ook een studie project voor jeugd op zich genomen zodat ouders die financieel niet in staat zijn hun kind extra uren bijles te geven bij deze organisatie kunnen aankloppen. Men krijgt dan extra les in Engels, informatica of een bepaald ambacht. De man neemt veel teveel hooi op zn vork want ook dit wordt uit eigen zak betaald. Zijn medicijnen voorraad begint inmiddels aardig in te krimpen want sinds 2 maanden wordt ook hij gekort op zijn overheids salaris i.v.m. de economie en de opbouw van het noorden. We besluiten de man te voorzien van een voorraad medicijnen zodat hij in ieder geval tot het einde van het jaar gratis medicijnen kan verstrekken. In Galle gaan we verschillende groothandels af met een lijst medicijnen die samengesteld is door de dokter zelf. Uiteindelijk vinden we een groothandel die niet alleen naar mijn rijke blanke kop kijkt maar die het belang ziet dat we mensen van gratis medicijnen voorzien zodat we een dikke korting van hem krijgen. Nadat alle medicijnen ingeladen zijn rijden we door naar de opticien. We hebben via het Ukwatte college te horen gekregen dat er een vijftal studenten echt verschrikkelijk noodzakelijk een bril nodig hebben. We hebben hun dossier van het oogziekenhuis bij ons. Degene met de beste ogen heeft -3.5. We kiezen een stevig montuur wat tegen een stootje kan en laten een tuktuk chauffeur de kids ophalen zodat de boel geregeld kan worden.

Inmiddels is het rond de middag. We rijden naar het rivieren gebied waar we het arme gezin gaan helpen aan een stenen huis. We zijn verbaasd en blij tegelijk want met man en macht wordt hier gewerkt aan het slopen en opruimen van het oude krot. Allerlei vrienden en bekenden zijn komen helpen om het krot af te breken, af te voeren en om de oude fundering / verhoging af te graven en klaar

te maken voor een uit cement gestorte fundering. Met man en macht wordt gewerkt om morgen klaar te zijn voor het echte werk. De man zelf helpt ook mee en glimt van oor tot oor. Ik vraag hem waar hij nu met zijn gezin slaapt vannacht en waar hij zijn spullen heeft gelaten. Hij zegt dat hij zelf tijdelijk in de buitenlucht slaapt maar dat zijn vrouw met de kleintjes bij haar zus slaapt. We moeten diverse mensen langs om materiaal te bestellen en met zn allen duiken we in de bus om dit allemaal te gaan regelen. Moe maar voldaan komen we bij Ruzain thuis aan en pa en ik besluiten dat we vanavond maar eens lekker moeten gaan eten bij de Indian Hut. De jongens vinden dit fantastisch en om zeven uur gaan we met z'n allen eten. Succes gegarandeerd. Na het eten spreken we met verschillende mensen over de mogelijkheden van het opzetten van een steenfabriekje. Wat we horen klinkt voor ons niet erg bemoedigend. De huidige twee steenfabriekjes liggen compleet stil vanwege de crisis. Niemand heeft momenteel de middelen om te bouwen en als er toch iets gebouwd moet worden pakken ze de goedkope fabriekstenen uit de grote stad. Raseek gaat morgen verder op onderzoek om te kijken naar eventuele andere mogelijkheden. En Raseek gaat eens op onderzoek wat voor mogelijkheden er eventueel voor hem zijn. We drinken een lekkere borrel en stappen bijtijds in bed. De warmte put je enorm uit en dit in combinatie met al die indrukken maakt je moe en actief tegelijk in het koppie.

Woensdag 28 oktober

Goed geslapen. Chootan brengt een lekker bak thee naar het kantoortje waar ik druk bezig ben alles op een rijtje te zetten. Voor alle sponsors en de stichting zelf is het ideaal dat we tegenwoordig een stichting zijn. Voor mij persoonlijk is het wat minder en kost het veel tijd hier. Alle uitgaven moeten tot op de laatste cent verantwoord worden met een bon en omschrijving iets wat niet makkelijk is in Sri Lanka. Veel mensen maken thuis allerlei producten of voeren ambachten uit zoals timmerman maar weten totaal niet wat een bedrijf is of laat staan een factuur. Ruzain helpt een beetje en al gauw hebben we de hele boel weer kloppend. We hebben een drukke dag voor de boeg. Als eerste rijden we naar een afgelegen plaats waar we via Firnas een schoolboeken project hebben op gezet. Een piep klein schooltje wat aan zijn lot wordt over gelaten. 65 leerlingen die uit dit gebied komen en dagelijks te voet 3 kilometer moeten lopen om hier naar school te kunnen gaan. Het is een typisch schooltje waar alleen kinderen van ouders heengestuurd worden die hetzelfde niet breed hebben en dat blijkt al snel als we de kinderen zien. Magere, ongezonde bekkies die allemaal in een rij zitten te wachten op hun pakket. Tussen de rijen door zien we enkele kinderen zonder schoenen en dat lijkt ons toch niet echt prettig om op blote voeten gemiddeld 3 kilometer naar school te lopen. Ruzain pikt deze kinderen eruit en neemt hun schoenmaat zodat we een deze dagen nog wat schoenen kunnen aanschaffen voor de kinderen. We hebben uit een uitgebreid gesprek met het hoofd van de school. Doordat de school zo afgelegen ligt zijn er weinig tot geen faciliteiten. Vanuit de overheid wordt er wel wat ondersteuning gegeven maar aangezien de prestaties van deze kinderen vaak minder zijn als scholen uit iets meer ontwikkelde gebieden schenkt men weinig aandacht aan dit soort scholen. Er is bijvoorbeeld geen eens stromend water aanwezig, iets wat voor deze kinderen bij temperaturen rond de 35 tot 40 graden echt geen luxe zou zijn. Er wordt een lijst gemaakt met wat noodzakelijke benodigdheden / faciliteiten zodat we of dit keer en anders de volgende keer deze school iets uitgebreider kunnen aanpakken. We delen de schoolboeken uit de die glimmende koppies zijn echt goud waard als ze hun pakket in ontvangst nemen. Soms is het best een moeilijk idee als je zoon koppie ziet dat je van velen weet dat hun toekomst nu al

niet echt rooskleurig kan zijn of kan worden maar toch probeer je er alles aan te doen om maar iets te betekenen voor ze. Zelfs een handje snoep wat ik ze allemaal ook nog eens geef is voor hun echt een hoogtepunt en kunnen ze dagen op teren. We hebben een afspraak met het academisch ziekenhuis hier in Galle. Dit ziekenhuis is een van de 3 grootste van Sri Lanka met jaarlijks om en nabij de 750000 patiënten. Men is hier druk bezig de kwaliteit te verhogen van medische zorg en dit in combinatie met de hoog nodige renovatie van verschillende locaties in het ziekenhuis. Wat we hier meemaken is echt zo ontzettend moeilijk te omschrijven maar ik heb nog nooit zoon ongelooflijke chaos gezien van duizenden mensen die als mieren door het ziekenhuis lopen met gebroken benen, bebloede gezichten, kanker patiënten die opeenstapeld liggen op enorm vol gepropte ziekenzalen echt niet te omschrijven. Stap voor stap is men gelukkig bezig deze omstandigheden te verbeteren en de reeds opgeleverde nieuwboulocaties is dit ook gelukkig duidelijk te zien. We lopen nog even naar wat was en toilet faciliteiten en hier schrikken we echt van want als je hier wast of je gaat naar het toilet kom je er denk ik zeker uit als dat je in ging. Ook hieraan wordt hard gewerkt maar uiteraard spelen financieel problemen hierbij de kop op. Ook in Sri Lanka wordt op zorg bezuinigd en renoveren gaat dus niet zo snel. We krijgen van de directuer van dit ziekenhuis een mooie presentatie en dit in combinatie met de rondleiding geeft ons een duidelijk beeld van een Sri Lankaans ziekenhuis wat je kan vergelijken in Nederland met het Dijkzichtziekenhuis zelfs in grote. (niet in kwaliteit). De toilet voorzieningen zijn hard toe aan vernieuwing en Ruzain zorgt dat hier een offerte voor wordt gemaakt zodat we misschien volgend jaar iets kunnen betekenen voor het ziekenhuis.

We rijden snel verder naar het rivierengebied waar er druk gewerkt en gebouwd wordt aan het nieuwe huis voor de bekende familie. De oude troep is inmiddels grotendeels verdwenen op een klein afdakje na wat ze willen gaan gebruiken als kippehok. Kippen zijn goud waard in Sri Lanka wat eerst geven ze eieren die je kunt verkopen en als dat over is kun je ze als voedsel verkopen. Er wordt druk gewerkt aan de fundering die al grotendeels klaar is. De mannen werken hard en de aanstaande eigenaar doet goed zijn best om mee te helpen. Erg leuk om elke dag zo te zien wat de vorderingen zijn van zoon project. Wel moeten we strak de kosten in de gaten gaan houden want de bouw van dit huis kost veel geld. Materiaal prijzen rijzen de pan uit momenteel in Sri Lanka door de enorme inflatie. Omgerekend gaat dit huis ons rond de € 1900 kosten. Dit is inclusief arbeid, fundering, stenen en een dak uiteraard. Valt voor onze begrippen uiteraard nog mee maar toch. We hebben ook al een schoolboekenproject gedaan, medicijnen voor de dokter gekocht, brillenaangeschaft en her en der nog wat kleine dingetjes voor verschillende aangeschaft. Oftwel best wat kosten die niet allemaal voorzien waren maar in onze ogen echt noodzakelijk. Smiddags hebben we wat gesprekken met mensen die ons kunnen "adviseren" over het wel of niet opzetten van een steenfabriek. Ok deze mensen leggen uit dat op wat noodzakelijke projecten na de bouw compleet stil ligt hier in de wijk maar ook in de grote steden. Verwachting is dat dit wel weer gaat opbloeien of beter gezegd moet opbloeien omdat er nog veel afgebouwd moet worden. Inmiddels is een van de kleine steenfabriekjes er definitief mee opgehouden en heeft zijn 3 werknemers naar huis gestuurd. Apparatuur is verkocht om openstaande facturen af te betalen en de rest is voor verder levensonderhoud. De man gaat verder als een soort zzp-er in de bouw maar zal voorlopig veel vrije tijd hebben..... Morgen willen we nog met onze vrienden over dit onderwerp spreken en uiteraard met Raseek, die nog druk bezig is met allerlei onderzoekjes en gesprekken naar de leefbaarheid van wel of niet de fabriek. In de namiddag gaan we nog even naar het

weeshuis waar we al helemaal bekend zijn inmiddels. We worden enthousiast ontvangen en we gaan even bij alle kinderen kijken. De kinderen, van 0 tot maximaal 4 jaar, vinden het weer geweldig. Even een half uurtje weer wat aandacht en een aai over de bol. We spreken met directrice over het reilen en zeilen op het moment en vragen een lijst met behoefte zodat we volgend jaar misschien met het een en ander kunnen helpen. Zonu snel naar huis. Wat een lange dag. Savonds is het een komen en gaan van mesen die er lucht van gekregen hebben dat we er zijn. Vakkundig werkt Ruzain ze allemaal de deur uit met de medeling dat we hier voor Holiday zijn en investication for next year. Niet gelogen maar ik denk dat Ruzain wel 20 keer richting poort gelopen is om dit te zeggen. Raar gezegd maar heerlijk dat we zo hard kunnen zijn tegenwoordig en niet elk probleem tot ons nemen. We drinken nog wat en daarna gauw naar bed. Morgen misschien iets rustiger.....

Donderdag 29 Oktober

Heerlijk geslapen omdanks de enorme maar dan ook enorme tropische stortbui. Zo ongelooflijk hard gaat het tekeer als het hier eenmaal regent. Op dit soort momenten spoken gelijk alle gedachten door je hoofd van de projectjes met vervangen van daken of de modderhuisjes want de mensen die daarin slapen zhebben het echt niet best met zoon bui laat staan hun kinderen. Ik maak het verslag af en werk wat administratie bij samen met Ruzain. Financieel zetten we alles even op een rij en er worden wat projecten door gesproken voor nu en volgend jaar. Ruzain wordt opgebeld dat de koers vandaag vrij gunstig is dus als eerste rijden we snel naar de stad om wat eurootjes om te wisselen. We schaffen gelijk een flink aantal schoenen aan voor de schoolkindertjes van gisteren. Verder wil ik gaan kijken of we de school van gisteren niet kunnen gaan voorzien van stromend water want in deze enorme hitte vind ik het echt bij de beesten af dat die kinderen niet even wat water tot hun beschikking hebben. Een en ander wordt uitgezocht en door middel van het kopen van een ijzeren stellage en daarop een watertank te monteren kunnen we op redelijk eenvoudige wijze stromend water aanbrengen bij de school. De kosten zijn niet gering maar dan maar bezuinigen op anderen projecten of desnoods leggen Pa en ik zelf bij maar water is gewoon noodzaak nummer in deze hitte en zeker voor kinderen van die leeftijd. We besluiten accord te geven en nog deze week gaat men aan de slag om de klus te klaren. Ruzain is blij en we zijn trots te gelijk dat we het weer voor elkaar hebben. We rijden terug naar Gintota om het Ukwatte college te bezoeken. Deze school helpen we al jaren en is echt zienderwijs aan het opknappen en de kwaliteit van lesgeven gaat zeker omhoog. Ook vele leerlingen die uit benarde situaties komen door thuissituaties hebben we geholpen door extra lessen van een bepaald vak. Als het de kinderen van de school ons het terrein zien oplopen schreeuwen alle leerlingen het uit. Mr Robert Mr Robert. Van groot tot klein is het een groot schreeuwfestijn. Het hoofd van de school komt met een enorme grijns op haar gezicht op ons afgelopen en we worden hartelijk verwelkomd. De kinderen verwachten een of andere lunch en de leeraren denken dat we weer een en ander komen verbeteren maar Ruzain legt duidelijk uit dat we alleen komen kijken hoe alles loopt en welke projecten we eventueel voor volgend jaar kunnen oppakken. We lopen een ronde door en om de school om een lijst samen te stellen. Aan de achter kant van de school zit er tussen de muur en het dak een opening van ruim 30 cm, iets wat normaal is hier alleen hier staat wel pal de wind op. In het regenseizoen blaast de wind de regen door deze opening het gebouw in waardoor grote delen van de school niet te gebruiken zijn. Het ontbrken van een dakgoot verslechtert deze situatie alleen maar. Men zou dus graag dakgoten willen plaatsen dit in in

combinatie met een soort houten platen om het water buiten te houden. Tijdens onze ronde lopen we langs het speelterrein van de kleuters en de paar toestellen die er staan zijn nog eens onbespeelbaar ook. Bij de schommels ontbreken de planken om op te zitten en bij de glijbaan de plank om vanaf te glijden. Kortom ook dit wordt aan de lijst toegevoegd. Voor de school ligt een enorm stuk grasveld waar de kinderen in de pauzes en na schooltijd op spelen en sporten. Het gras is momenteel minimaal 30 cm hoog en dan moet de regentijd er nog aan komen. Binnen onze vriendenkring hebben we een vriend die zich verhuurd met een soort elektrische grasmachine. Wij gebruiken deze machine om alleen de graskanten mee te snijden maar hier doen ze het hele gazon ermee. Dit wordt een mooie klus voor Raseek. De schoolkinderen zijn geholpen met een mooi strak speelveld en Raseek heeft een mooie klus waar hij zeker 2 weken mee bezig is. Verder krijgt men eind september van de overheid een bibliotheek.....uiteraard weer niet compleet. De boeken en de rekken worden door de overheid betaald maar er moet wel een lokaal voor opgeofferd worden en het moet ook nog eens stofvrij gemaakt worden. Er moet dus een lokaal geëgaliseerd worden omdat de vloeren hier vol gaten zitten en vervolgens moet er linoleum gelegd worden zodat de kinderen op een schone vloer hun boeken kunnen lezen (geld voor schoolbanken en stoelen is er al helaas niet dus dit zou de beste oplossing zijn) We hebben weer een enorme lijst en maken nogmaals duidelijk dat dit alleen bedoeld is ter inventarisatie en we eerst we moeten gaan inzamelen om later eventueel wat uit te kunnen voeren.

Vorig jaar hebben we Koesoen leren kennen en ik wil deze situatie alleen omschrijven om te laten zien hoe hulpeloos je soms moet toe kijken en hoe hard je soms moet zijn om beslissingen te maken. Koesoen hebben we net ook gezien op het Ukwatte college en hij ziet er werkelijk waar niet uit. Vies van top tot teen en een ogezonde grauwe kleur. De leeraren vertellen wel dat zn prestaties iets vooruit zijn gegaan maar door de thuissituatie zijn mist hij te vaak school. Koesoen woont samen met zijn moeder in de jungle op een stuk grond dat niet van hen is. Er is een hut op gebouwd waar ze in wonen (voor zover je van wonen kunt spreken). Zijn moeder doet huishoudelijk werk bij anderen en zijn vader is overleden toen hij 2 was. Wij hebben niet de middelen en het geld om grond voor hen te kopen en daarop een huis te bouwen. Via deze link kan je op videomateriaal hun leefsituatie zien : <http://www.paenzoonhelpen.nl/filmpjes/koesoen/> Inmiddels wonen er in deze hut meerde kinderen wat Koesoen zijn zus woont ook hierin omdat haar man is overleden aan een hartaanval afgelopen juli. Er wonen nu dus 2 vrouwen hier en 3 kinderen. We rijden even naar de hut toe om ook Pa te laten zien hoe Koesoen woont. Bij de Hut aangekomen zitter er 2 kleine magere kindertjes op een steen bij de hut. Ze durven ons niet aan te kijken en de tranen springen bijna in je ogen. Ruzain spreekt met ze en vraagt waarom ze niet op school zijn. Het meisje vertelt dat er vannochter weer geen eten was en dat ze erg veel honger had en daardoor niet naar school kon. Haar moeder en Oma bleken onderweg te zijn om toch maar iets proberen te verdienen voor wat eten. Het hoofd van de school had ons deze situatie al bevestigd maar nu je hot zo live meemaakt weet je echt niet wat je meemaakt. De hut stort van ellende bijna in elkaar, 2 kindertjes van 7 en 9 jaar jong de hele dag wachtend op moeder om iets te eten te krijgen en zelf gewoon zoveel buikpijn te hebben van honger dat je niet naar school kan. Ik steek mn hand uit om een beetje het vertrouwen te winnen van het meisje, de oudste van de 2. Ze heeft een heerlijk bekkie maar is bijna te vies om aan te raken. We rijden snel naar het dorp en kopen wat balen rijst met groente. Vitamninen en wat koekjes en voor alle 2 een dubbel paar schone kleren en wat schoenen want die bleken ze ook niet te hebben. We rijden na 2 uur terug en ze zitten allebei nog op

precies dezelfde plek als waar ze zaten toen we wegreden. De spullen worden in de hut opgeslagen en bij het zien van de kleding, schoenen en koekjes kan er eindelijk een glimlach vanaf. Ze lachen allebei en snellen als eerste op de koekjes af. Dit is een hopeloze situatie en zo verschrikkelijk moeilijk. Geld voor grond en een huis bouwen hebben we niet en ook in de regio hebben we vorig jaar en Ruzain het afgelopen jaar zoveel geprobeerd. Niemand is bereid deze mensen te helpen of niemand kan deze mensen helpen. De kinderen verder helpen met extra bij lessen heeft ook weinig zin wat punctualiteit is er niet en kan er ook niet zijn met zoon thuissituatie. 2 moeders die continu op pad zijn om maar een beetje te kunnen overleven door wat huishoudelijk werk en 3 kinderen die het maar zelf moeten zien op te lossen en vaak niet naar school kunnen vanwege honger, ziekte of vitamine gebrek. Je staat met je rug tegen de muur en kan alleen tijdens onze bezoeken ze extra verwennen en een voorraadje eten geven zodat ze weer enkele weken kunnen overleven. Daarbij komt dat er meerdere projecten zijn die ook veel aandacht en hulp nodig hebben en waar hard gezegd wel de toekomst wat rooskleuriger kan worden door onze hulp. Het zijn keiharde feiten en beslissingen die je neemt, beter gezegd moet nemen anders trek je het hier gewoon niet. Je kan niet alle ellende van iedereen op je nemen en voorloppig kunnen ze hier weer even overleven.

Firnas vraagt ons mee te komen naar een gezin die leeft in soort gelijke situatie met een heel groot verschil: Ze hebben een eigen stuk grond inmiddels. Een rijke zaken man heeft zijn perceel 2 jaar geleden opgedeeld in kleine stukjes grond om dit vervolgens weg te geven aan gezinnen die dit niet hebben om er zelf een huisje op te kunnen bouwen. Ze leven nu nog in dezelfde mensonterende situatie als Koesoen en zijn familie. Ze hebben een krakkemikkig hutje met wat plastic en hierin woont het gezin, bestaande uit vader en moeder en hun 2 dochters. De man probeert de kost te verdienen met zijn traktor waarmee hij zich zelf verhuurt in de landbouw. Ze zijn al 2 jaar aan het sparen en trots vertelt de vrouw dat ze al omgerekend € 300 heeft gespaard.....oftwel over een jaar of 15 hebben ze genoeg om een huisje te bouwen maar dan moet er ook niets maar dan ook niets mis gaan met bijvoorbeeld de traktor. Nou die traktor heb ik gezien en die hadden wij in holland verwijderd uit het Autotron museum.....De vrouw blijft lachen en is zo ongelooflijk positief. Nogmaals het grote voordeel is dat ze al eigen grond hebben dus misschien kunnen we in de toekomst iets voor haar betekenen en kunnen we jaar voor wat meehelpen bouwen zodat ze geen 15 jaar hoeven te wachten op hun huisje. We hebben het gehad voor vandaag. Wat een ellende weer en een armoede. Vannochtend rond een uur of 6 begonnen en het is nu 18:30. We gaan gauw naar huis en na dit soort dagen is een douche goud waard. Heerlijk alle ellende even van je afspoelen en vervolgens lekker wat drinken in de tuin. Misschien rare gedachte voor jullie thuisblijvers om het zo te verwerken maar zonder zo te werk te gaan trek je het hier gewoon niet. We hebben een lekkere maaltijd en besluiten samen met Ruzain om voor alle "probleem gevallen" morgen op de markt balen rijst te kopen zodat ze allemaal een maand of 1.5 tot 2 eten hebben. Heerlijk slapen nu.

Vrijdag 30 oktober.

Zowaar weer heerlijk geslapen. Valt me op dat we hier hier al rond 22:00 moe worden. Zal de hitte en het heen en weer jagen wel zijn. Rond zessen zit ik weer lekker in "mijn kantoortje" het verslag en de financiën bij te werken. Het geld gaat hard.....heel hard. Zoals je hebt kunnen lezen hebben we al aardig wat uitgevoerd:

1. Bouwen van een stenen huisje ter vervanging van modderhuis
2. Kinderen voorzien van brillen
3. Voedsel voorraden
4. Schoenen en kleding
5. Medicijnen voorraad voor de dokter
6. Schoolboeken project
7. Aanleggen stromend water voor school kinderen

Alles bij elkaar meer dan € 3000. Het stenen huisje wat we aan het bouwen zijn is uiteraard voor onze begrippen niet duur (totale bouw kost ons € 1900) maar voor ons, als kleine stichting, is dit een groot bedrag. Maar goed, het was echt super noodzakelijk en we hebben er geen moment spijt van. Ook het aanleggen van stromend water bij de school is noodzaakzakelijk en zal ook uitgevoerd worden maar we hebben nog niet ingezameld dus moeten we echt teren op de reserves van de stichting. Alles wat beloofd is en wat nog loopt wordt uiteraard afgemaakt en gefinancierd maar verder is het gewoon over (proberen we). We moeten nog verschillende projecten nalopen die we in het verleden hebben gedaan om te kijken hoe het er loopt en hoe het onderhouden is. Ook willen we nog wat personen spreken die we dmv 1 op 1 projecten hebben geholpen in het verleden. Per slot van rekening zouden we dit keer naar Sri Lanka gaan om te inventariseren voor volgend jaar..... We gaan na het ontbijt eerst naar de stad om voor de school waar we deze week een schoolboekenproject zijn gestart materiaal te bestellen voor de aanleg van stromend water. Er word een enorme watertank gebruikt en deze moet op een hoge stelling geplaatst worden om druk op te bouwen zodat op het moment dat de kraan open gaat er ook daadwerkelijk water uitkomt. Alles wordt besteld en men belooft ons dat maandag alles geïnstalleert is zodat de kinderen vanaf dinsdag stromend water hebben. We moeten ook nog 10 paar schoenen kopen voor enkele leerlingen op deze school en gelukkig zijn alle maten op voorraad. We besluiten gelijk door te rijden naar de school om ze uit te delen. Daarna rijdde we door naar een project van dokter Sayaan, de man die we al jaren ondersteunen met zijn gezondheidsprojecten. Blijkt dat de man ook nog eens uit eigen zak een complete school de grond uitgestampt heeft 10 jaar geleden. Een enorm gebouw van 3 verdiepingen waar les wordt gegeven in de engelse taal. Ik ben totaal verbaasd en vraag waarom in hemelsnaam de man uit eigen zak zo'n enorm project begonnen is. Buiten deze school heeft hij ook nog de kliniek waar mensen gratis consult en medicijnen krijgen dus ik neem aan dat hij genoeg te doen heeft. De man legt uit dat het niveau van onderwijs op een regeringsschool dikwijls niet voldoende is om later iets te bereiken. Engels is bijvoorbeeld geen verplicht vak wat gegeven wordt op een regerings school terwijl dit echt de taal is die men moet beheersen om een beetje verder te komen. We hebben lang met hem gesproken en genoten van alle verhalen en zullen jullie de vele details besparen maar de man verdient echt een pluim. Inmiddels is het al rond 15:00 en we hebben een afspraak staan ergens in het binnenland van Sri Lanka met een Italiaanse mevrouw die we in het weeshuis hebben ontmoet. We hadden zomaar eventjes met elkaar gesproken en ze vond het zo leuk dat ik dit werk samen met mijn vader deed dat ze vroeg eens langs te komen bij haar voor een kopje thee. Ze vertelde dat ze al 5 jaar

een weeshuis runt en het verschil wilde laten zien van een door de overheid gerund weeshuis en haar manier. Na lang zoeken in de bush komen we eindelijk in het dorpje aan en worden we hartelijk door haar ontvangen. De vrouw heeft samen met haar man hier een piep klein mini dorpje "gesticht" met in totaal 25 kinderen in de leeftijd van 4 tot 18 jaar. Alles blinkt hier, alles schoon, heerlijke frisse kleuren en het meest opvallende: 25 kinderen die stuiten van plezier, werklust en vrolijkheid. Tijdens de rondleiding vliegen regelmatig de kinderen spontaan om de nek van de vrouw en je voelt de liefde voor elkaar. Alle kinderen hebben stuk voor stuk een taak en worden van jongs af aan geleerd zelfstandig te zijn. Zelf koken, de was doen en zelfs de oudste kinderen van 17 tot 18 jaar krijgen een kind uit de allerjongste categorie onder hun hoede waar ze verantwoordelijk voor zijn, uiteraard onder begeleiding en tot een bepaalde hoogte. Een ongelooflijk verschil met het weeshuis waar we al sinds jaar en dag komen en dat door de overheid gerund wordt: Alles grauw, niet altijd schoon, stank en bovenal te weinig tijd om aandacht aan de kinderen te geven. Het is al laat en inmiddels hebben we het wel gehad voor vandaag. We gaan naar Ruzain thuis en zijn vrouw Fausina heeft weer heerlijk gekookt. 's Avonds gezellig met de hele bende buiten aan de kruidnootjes. Weer een dag voorbij.

Weekend 31 oktober / 01 november

Niet lekker geslapen. Gaat ook zo enorm veel door je kop. Vannacht heeft het bijvoorbeeld ongelooflijk hard geregent want de regentijd is nu echt wel aangebroken. Al gauw gaan je gedachten dan naar bijvoorbeeld de 2 gezinnen die in de tentjes wonen. Ik besluit vroeg op te staan want vandaag moet ook de kogel door de kerk i.v.m. de steenfabriek. Begin ook dochter Roos te missen, zeker nu het eigenlijk de gebruikelijke zaterpapadag is. Het is rond zessen en het is al een drukte van belang rondom Ruzain zijn huis. Naseem komt zoals elke ochtend een suikerbroodje voor ons brengen, Chootan een kop thee en onze zenuw regelneef Ruzain loopt met een continu afgaande telefoon alles te regelen vragen en afronden inzake lopende projecten. Na het ontbijt hebben we een uitgebreid gesprek met Ruzain en Raseek i.v.m. de steenfabriek. De economie is, zoals gezegd ook hier in diepe recessie en veel bouwprojecten zijn of stopgezet of worden uitgesteld. De werkloosheid is werkelijk enorm en hier in "ons" dorpje Gintota is het triest om zoveel mannen te zien rondhangen of bijvoorbeeld zoveel aanvragen te krijgen van gezinnen die geen eten meer kunnen kopen of geen medicijnen meer kunnen betalen omdat ze hun werk zijn kwijtgeraakt. In Europa hebben we ook een behoorlijke recessie maar alleen met dit verschil, dat wij nog altijd op onze overheid kunnen steunen in de vorm van WW of wat dan ook. De huidige 2 steenfabriekjes in Gintota liggen stil. Eén is helemaal gesloten en heeft alles verkocht, de andere eigenaar heeft z'n personeel ontslagen en probeert als zzp-er aan de slag te komen (zal veel vakantie hebben de komende tijd). Daar waar nog gebouwd wordt worden benodigdheden uit de fabrieken in de grote stad gehaald, waar goedkoop en massaal geproduceerd wordt en waar deze fabrieken in dit soort tijden graag van hun grote voorraden af willen. Toch hebben wij Ruzain de afgelopen maanden gevraagd om uitgebreid en nauwkeurig alles te onderzoeken en afgelopen weken heeft onze aanstaande "directeur" Raseek in de steden bij bouwprojecten geïnformeerd wat de mogelijkheden zijn en of er in de toekomst mogelijkheden zijn om eventueel materialen te leveren. De prijzen die hij dan moet aanbieden zijn dusdanig laag dat dit totaal niet rendabel is, dit in combinatie met veel te weinig particulieren verbouwingen waarmee het rendement eventueel omhoog gekrikt kan worden. Uiteraard balen we hier enorm van omdat ook wij het helemaal zagen zitten vorig jaar: Een

fabriekje zodat enkele gezinnen een inkomen hebben, wat winst draaien die gelijk in de stichting gepompt kon worden en zelf altijd genoeg stenen hebben voor mooie prijzen voor eigen projecten. Helaas zijn onze eigen projecten te klein om daar een hele fabriek voor op te zetten. Dit alles bij elkaar heeft ons doen besluiten om **geen** fabriekje op te zetten omdat het gewoonweg financieel niet rendabel zal worden. Het is een teleurstelling voor ons allemaal maar we moeten ons verstand gebruiken en er blijven genoeg projecten over.

We rijden naar het rivierengebied om te kijken hoe de bouw van het huisje vordert. We zijn trots als we zien wat er in 7 dagen bereikt is. De aanstaande bewoners komen ons weer bedanken en zijn diep ontroerd wat we voor hun hebben kunnen doen. Ook wij zijn dankbaar dat we het geld weer zo nuttig hebben kunnen besteden. Ik stel me het volgende voor (want dit was hier echt realiteit)

Stel ik ben Sri Lankaan en moet nu leven van de garnalenvisserij omdat ik na de tsunami mijn baan ben kwijt geraakt en door de huidige economische crisis geen beter werk vind. Ik moet rondkomen van €2 per dag want meer levert het niet op. Daarvan moet ik mijn gezin (3 kids en een vrouw) onderhouden. Ik woon in een hutje van modder wat zo lek is als een mandje en na elke fikse regenbui zijn mijn kinderen zo verrot geregend dat ze verkouden en griepig wakker worden, een schamel ontbijtje krijgen en vervolgens naar school gaan. Bij thuiskomst is het maar afwachten of ik genoeg garnalen heb gevangen voor de verkoop zodat ik rijst voor mijn gezin kan kopen. Plotseling duikt er één of ander halve zool op die samen met zijn vader hun witte kop naar Sri Lanka verplaatsen en bij veel vrienden een mooi bedrag hebben los gepeuterd. Door toeval zien ze mijn vrij hopeloze situatie en zij besluiten een stenen huisje voor ons te bouwen. Medicijnen zijn in overleg met de dokter een jaar gratis en ik mag maandelijks een klein bedragje ophalen zodat mijn kinderen met een dikke buik naar school kunnen. Dat voelt, geloof me, dat voelt alsof je van de één op andere dag van arme sloeber miljonair bent geworden. W

We rijden door naar Risla. Suus en ik hebben haar 5 jaar geleden privé onder onze hoede genomen door haar onderwijs te bieden in welke vorm dan ook. Ze was toen al super bijdehand, alleen hadden haar ouders niet voldoende geld om dit verder te ontwikkelen. Het is onvoorstelbaar hoe ze zich heeft ontwikkeld de laatste jaren door alle extra lessen die ze met plezier volgt. Bij binnenkomst vliegt ze op ons af en vraagt als eerste naar de foto's van Roos. Daarna laat ze al haar boeken en schriften zien in combinatie met behaalde certificaten. Ze vraagt ons of ze eens mag spreken want dit heeft ze net geleerd op school. Pa en mijn bek vallen werkelijk open want in vloeiend maar dan ook vloeiend engels houdt ze een complete speech over wat wel en geen goede manieren zijn. Trots, heel trots complimenteer ik haar en ze glundert van top tot teen. Risla gaat helemaal goed komen en ik weet zeker dat ze het gaat maken later. Hierdoor kan haar familie mee profiteren. De zogenaamde steen in de vijver.....

Daarna komt Nifla op bezoek, één van mijn lievelingsprojecten. Samen met haar vader komt ze kaarsrecht aangelopen. Twee jaar geleden hebben we haar leren kennen zoals velen van jullie weten. Op 3 jarige leeftijd is ze uit de handen van haar oma gevallen en dit heeft blijvende schade aan haar ruggenwervel opgeleverd. Ondanks dat de lokale medici hadden gezegd dat ze nooit meer normaal zou kunnen lopen, kan ze, mede dankzij jullie steun, al veel meer dan vroeger. De onderzoeken in het Apollo ziekenhuis in Colombo hebben uitgewezen dat Nifla een beschadiging aan haar ruggenwervel heeft

waardoor een zenuw bekneld zat. Doordat dit al 9 jaar bekneld heeft gezeten is er helaas wel blijvende schade maar de huidige diagnose is al velen malen beter als die van 9 jaar geleden. Met de juiste fysiotherapie, aangepaste schoenen en medicijnen loopt ze zelfstandig. Ze moet nog drie keer per week naar fysio. Al deze kosten hebben wij op ons genomen. Ook is er een schoolfonds voor haar opgezet omdat ze graag lerares Engels wil worden. Belangrijk want als zij goed terecht komt profiteren de mensen om haar heen mee. Ze laat trots haar aangepaste schoenen weer zien en haar vader vertelt dat ze dagelijks haar verplichte oefeningen doet. Ze gaat echt beetje bij beetje vooruit. De tijd vlieg met zoveel ontmoetingen en bezigheden en de vermoeidheid steekt aardig de kop op. Lekker slapen nu wat best zal lukken want het is een stuk koeler door de enorme hoosbuien.

Maandag 2 November

Vandaag een drukke dag. We gaan met de minister van Sociale Zaken op pad omdat we via Firnas, Ruzain zijn zwager, zijn gevraagd om volgend jaar bij te dragen in een groot brillen project voor schoolkinderen in de leeftijd van 4 tot 16 jaar. Sinds korte tijd wordt hier meer aandacht aan besteed. In het verleden moest je maar kijken hoe je de les moest volgen op het schoolbord. Tegenwoordig realiseert men zich dat door het niet tijdig aanmeten van een bril, kinderen al op jonge leeftijd oog schade oplopen. Normaal hou ik er niet zo van om tijd door te brengen in dit soort kringen maar het project spreekt me erg aan en Firnas verzekert me van de goede wil van de minister. Wij rijden onder politie begeleiding naar Bentota om een soortgelijk project te zien. Hierna hebben we een uitgebreid gesprek met de minister en is het een aangename man, die erg sympathiek en realistisch overkomt. Hij vertelt ons dat er voor volgend jaar 150 aanvragen zijn binnengekomen voor brillen. Een bril kost hier ongeveer €20 tot €25, voor onze begrippen echt een koopje maar voor de meeste schoolkinderen een gigantisch bedrag. Ik leg hem uit dat we momenteel hier zijn in Sri Lanka om te inventariseren en zeg hem dat we zijn project meenemen in ons verhaal voor volgend jaar.

De man vertelt uitgebreid over de huidige situatie in Sri Lanka en vanwege zijn ervaring in het parlement krijgen we een redelijk beeld geschetst over het Sri Lanka van na de oorlog. Hij bedankt ons uitgebreid en met ons bedoelt hij de vele Nederlanders die ons helpen maar ook alle anderen Nederlanders die op wat voor wijze hier hulp bieden. Het is een leerzame en nuttige ochtend en we reizen terug vanuit Bentota richting Gintota. We moeten even gaan kijken naar de aanleg van de stelling voor het stromend water in de school van afgelopen week. De stelling is al gelast en in het cement gestort. Als het cement is uitgehard wordt de watertank geplaatst dus waarschijnlijk woensdag hebben de kinderen woensdag stromend water. Hier vandaan rijden we naar de foodcity om wat voedsel pakketten te kopen voor verschillende gezinnen. Ruzain en ik rijden samen nog even een rondje door de wijk. We komen Raseek tegen die ons wijst op een gezin met een moeder die verlamd is en dringend hulp nodig heeft. Ons geld is bijna op en ook de vermoeidheid maakt ons niet echt enthousiast. Last project zegt Ruzain. Now 17:45. Om 18:00 everything finished and than only next year. Ik geef toe en we rijden langs het gezin. Het is niet moeilijk om te zien dat hier hulp nodig is. Geen water en geen elektriciteit. De vrouw, die het zonder man moet zien te rooien met haar verlamde lichaam, kan dit van z'n lang zal z'n leven nooit zelf bekostigen en met 2 schoolgaande kinderen zou verlichting voor de studie en water geen overbodige luxe zijn. We besluiten dit als laatste project toch nog uit te voeren, maar dit is echt het allerlaatste deze reis. Klaar over en uit. Ruzain benadrukt het ook nog eens en druk me op het hart dat we gaan afronden.

Morgen gaan we de hele administratieve rompslomp in kaart brengen en van alles proberen facturen te krijgen om vervolgens alles geordend mee naar huis te nemen. De bouw van het huis in het rivieren gebied blijven we uiteraard dagelijks volgen en ook de school moeten we nog even bezoeken ivm het stromend water. We willen ook nog even wat relaxen zodat we in ieder geval een beetje uitgerust aan de lange terugreis kunnen beginnen. Woensdag willen we proberen dus een dag echt helemaal niets doen en donderdag langzaam inpakken en alle vrienden en bekenden gedag zeggen. Dan de lange reis naar Colombo richting vliegveld om vervolgens vrijdag af te reizen naar Nederland zodat we vant weekend weer hopen veilig thuis te zijn. Het waren weer 2 enerverende weken met een veel mooi werk en heel veel indrukken. Langzaam zien we echt verbetering in het dorpje Gintota. Zo zie je op veel plekken schoonwater en toiletblokjes. Ook de kwaliteit van daken gaat zienderogen vooruit. Scholen en onderwijs zijn duidelijk verbeterd en op velen plaatsen zijn locaties voor extra bijles van kinderen voor wie het loont. Dit alles maakt het steeds de moeite waard om terug te keren omdat we zien dat wat we hier dankzij jullie steun dingen kunnen doen die daadwerkelijk lonen. Het laatste stukje verslag volgt bij thuiskomst.